

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznauila (inzerati) se sprejemajo in veljá tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, ne frankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.
Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 191.

V Ljubljani, v ponedeljek 23. avgusta 1886.

Letnik XIV.

Cerkev in ubogi.

(Dalje.)

Kako se imajo časne dobrote obračati, učil je božji Izveličar sam in ta nauk je podlaga, zakaj in kako se imajo reveži podpirati. Kristus je sam revno življenje počastil, on je hotel, da se sv. evangelij posebno revežem oznanjuje; on sam je ljubil reveže in zahteva to ljubezen od vseh, ki hočejo njegovi učenci biti. Ta ljubezen se mora v dejanji pokazati z miloščino. Ni dosti, da se tu in tam kaj podari, ampak človek mora pripravljen biti s svojo osebnostjo revežem služiti, kadar je potreba in sila; to se pravi, miloščina se mora dati z vso ljubeznijo in tudi, ko bi človek imel zaradi tega osebno kaj žrtovati. Revež naj pa miloščino sprejme, kakor dar božji, ponižno in hvaležno ter naj Boga hvali, spominja se, da mu premožni darujejo le zavoljo Boga in iz pokorščine do Boga, a ne zaradi tega, kakor da bi revež kako pravico imel do daru. Revež naj bo tudi zadovoljen ter naj bode priden in delaven, da si sam z delom prisluži, kolikor je v to moči, tako je delal Kristus sam ter nam vsem izgled zapustil. Apostelj Pavel je sam skrbel, da se je z delom preživel, da ni nikomur nadležen postal. Dar, ki ga daje premožni pride prav za prav od Boga, za dar božji naj ima revež dobroto ter jo tudi kot tako sprejme. Kaj imaš, da bi ne bil prejel, če pa si prejel, kaj se bahaš, kakor bi ne bil prejel? Tako piše sv. pismo premožnim. To je, o čemur se krščanska miloščina razločuje od vsake podpore, ki se daje na drugačen način.*)

Ta načela so izvrševali dejansko v prvi krščanski občini; skupno so se vdeleževali daritve in vzajemna bratovska ljubezen je po notranjem vse vezala, kakor eno družino. Zarad te bratovske ljubezni ni hotel nihče imeti kaj svojega, ker vse, kar so imeli, je bilo vsem skupno, je bilo vseh. Vendar ne gré misliti, da je bilo v prvi cerkvi vse premo-

*) Kdor želi več o tem vedeti in res prave nazore o krščanski dolžnosti in lastnosti miloščine imeti, naj čita prve tri poglavja lista sv. apostola Jakoba; še bolje pa če ves list, saj nima več, kakor pet poglavij. Vredn.

ženje popolno skupno tako, kakor da bi ne bilo nič zasebnega premoženja. Prav zaradi tega, ker ni bilo takega občestva v premoženju, toraj tudi sleherni ni imel stroge pravice do skupnega premoženja. Bogati niso dajali svojih darov revežem, marveč dajali so jih apostelnom pri obhajanju svetih skrivnosti. Še le iz darilnika, iz rok apostelnov so dobili ubožni svoj del. Ko je bilo število udov čedalje več, postavili so apostelni sedem dijakonov, da so jim pripomagali. Ti niso samostojno opravljali oskrbovanje revežev, marveč so bili apostelnom v službovanje, v pomoč.

Na ta način so skrbeli za reveže tudi po krščanskih občinah, ktere je sveti Pavel pri paganih ustanovljal. Tam so se prikazale tudi dijakonise, ki so stregle ubogim ženam in otrokom. Ob času občnega preganjanja kristjanov se je, kar se tiče darov prinesenih k sv. daritvi, marsikaj spremenilo, ter niso darov skupno zavživali. A na čelu je zmirom ostalo isto. Imovit je prinesel na altar, kar je mogel, revež je pa dobil svoj dar na altanju; škof je pa vodil oskrbovanje revežev, pomagali so mu dijakoni in dijakonise. V prvih 600 letih je bilo preskrbovanje revnih osnovano tako, da je bilo vse v občini pod enim vodstvom, pod katerim jih je mnogo delovalo v imenovani namen; ta osnova je bila v izgled vsem drugim, ki so hotli delati z uspehom.

Ako si to, kar smo v kratkih potezah narisali, še enkrat pred oči stavimo in premislimo, kako je katoliška cerkev v prvih časih skrbela za uboge, nam mora biti tako jasno, da pri Valdovcih, ki oporekajo cerkveni veljavi, niti sledu ni o tem, kako so v apostolskih časih skrbeli za reveže. Valdovci se ne uklanjajo, ne trpe enotnega vodstva, imeli so občestvo v premoženju v tem smislu, kakor to zahtevajo novosegneti komunisti, da ima namreč vsak posamezni enako pravico do vsega, zaradi tega ni povoda prošnji, tudi daritelj ne sme zahtevati zahvale. Kaj pak, da tukaj ni višega pomena pri delitvi miloščine, niti se ne more govoriti, da bi bila dela usmiljenja zaslužna. Kdor toraj trdi, da so Valdovci in njim sorodne verske ločine skrbeli za reveže v duhu in v smislu Zveličarjevem in apostolov, ta je popolnoma neveden

v napravah apostolske cerkve ali nalašč s hudobno voljo taji cerkvena načela, ki so bila tukaj mero-dajavna. Od kod so pa prihajali pripomočki, s kterimi so se ubogi podpirali? Najpred so bili to darovi, ki so jih verni pokladali pri očitni službi božji na altar. Veliko je bilo takih darov, posebno o godovih mučencev ali pa ob dnevih, ko se je spomin ranjeih obhajal. Jemali so tudi take pripomočke iz skrinjice, v ktera so verni denar vlagali; pri posebnih prilikah so pa tudi med božjo službo pobirali. (Oboje to je še dandanes v navadi; v nekterih krajih še celó darov prinesó v poljskih pridelkih na Vernih duš dan ali o drugi priliki.) Poleg tega so posamezni premožni, ki so pristopili h krščanski veri, bogate darove pa izročevali cerkvenim predstojnikom.

Vidi se toraj, da so bili ti darovi skoz in skoz prostovoljni, škofje in njih pomožni namestovalci pa so jih imeli v oskrbovanji ter jih po potrebi in previdnosti razdelili. Podpirani so bili ubogi duhovni, vdove in sirote, spoznovaleci po ječah i. dr. Še celó tujim občinam so pošiljali podpore, ločili tudi niso paganov, a podpirali niso lenih in delomrznih, ker lenobe in postopanja niso trpeli po soseskah. Načela tukaj navedena so bila merodajavna; vendar so bile premembe potrebne, ker so bile občine čedalje večje. Da so reveže bolj skupaj imeli, napravili so sčasoma posebno v to določene ubožne hiše. Kjer so zemljišča podarjena bila cerkvam, skrbeli so škofje za njih upravo in namestili potrebne osobe.

Ako je bilo cerkveno premoženje namenjeno poglavitno ubogim, jemali so iz njega tudi izdajke za ubožne cerkve, za bogočastje. Proti koncu petega stoletja pa, kakor čitamo v zgodovini, je papež Simplicij cerkveno premoženje na štiri dele razdelil; jeden del za škofa, jeden del za drugo duhovščino, tretji del je bil odločen revežem, in četrti del je bil za cerkvene potrebe. Poglavitno so pa vendar-le premoženje obračali v podporo revnim, ker je bilo namreč škofom in duhovnom naročeno, da imajo živeti priprosto in obilo miloščino dajati revežem.

Tako je cerkev tistega časa obdržala, kar se je

LISTEK.

Spomini na Blagovico.

Prekrasno vzhajalo je solnce, ko je nedavno mala družčina zapustila mestno ozidje Ljubljansko, z namenom, poiskati si v divni naravi prostorčka, ki bi ji z nova poživil upehane živce ter namestil, če tudi le za kratek čas, burno, nemirno življenje v mestu.

Hitro drdral je voz proti Savi in ko smo došli v bližino njeno, pokazala se je nam v vsi mogočnosti svoji. Razrito bregovje kaže to silno, mogočno slovensko reko. Nehoté spreleti mráz človeka, ko posluša vrščenje valov, kteri navadno radi zapuščajo pravo svojo strugo, ter se zlivajo meni nič, tebi nič, koder jim drago in dostikrat odnašajo ubogemu kmetiču lepe travnike in njive, z njimi pa tudi up, ki ga je posestvo obetalo, za vselej.

Kmaló pa zgine ta neprijazna podoba in cela vrsta lepih sel napravlja lično panoramo, nad ktero se veselo pase pogled mimo potujočih. Drugo za drugim vgladaš Černuče, Domžale, Dob, Šent-Vid,

Lukovico, Podpeč in konečno prideš v dolgo dolino s prijazno vasico Blagovico.

Radost prevzame človeka, ko je v sredi prelube domovine med prostim kmečkim ljudstvom z ljubeznijo in gostoljubnostjo sprejet, ter se čuti tako domačega in veselega, da h krati pozabi teženje vsakdanjega življenja; nova čut te navdaja, srce kipi ti veselja, ki ga preživiš med priprostim narodom.

Malo dni le je odmenjenih onemu, kteri je navezan na mesto, srkati sveži zrak, kakoršnega imajo deželani, ki stanujejo v sredi njiv in travnikov, obdanih z zelenimi logi in gozdiči. Zato pa takrat, ko mu je mogoče izleteti med nje, vé to ceniti, kar taki, ki imajo vsega v obilnosti, niti ne zapazijo ne.

Veseliti mora človeka, ako opazuje izobraženje ljudstva v tem kraju, ktero je vseskozi jako vpludno in pripoznati se mora, da besede gosp. župnika na leci, kakor tudi one g. učitelja v šoli niso „glas vpijočega v puščavi“ ter da padajo na rodovitna tla, in rodé le dober sad na čast vse dežele in prid občine same.

Popoldanska služba božja (bile so pete litanije Matere božje), pokazala je, da ljudje vedó ceniti

Božji hram, kajti nattačeno polna je bila cerkev ljudstva, ki je jako ginljivo odpevalo gospodu župniku s pevci na koru vred. Kot nekako posebnost mi je omeniti tudi to, da tukaj ni navada, kakor po mnogih krajih, da bi stal mladi svet zunaj pred cerkvijo med službo Božjo, ter uganjal burke med tem, ko drugi pobožno pošiljajo želje svoje k Vsegamogočnemu, ampak vdeleži se s starim vred vseh sv. opravil v hiši Gospodovi, kar je jako lepo in vredno vse pohvale.

Po končani službi božji pa je prav po domače praznoval osemdeseti rojstni dan stari Golčajski s svojo 76letno soprogo, imel je namreč še enkrat srečo videti krog sebe zbrano vso svojo rodovino. Še čvrsti starček, bil je še poln življenja, ko se je veselo oziral po družini ter pripovedoval iz preteklih časov jako zanimive in vesele dogodke, ktere je včakal v dóbi osemdesetih let.

Kar je zabavo jako povzdigovalo, ter ji dalo praznično podobo, je bila navzočnost gospoda župnika Ludovika Škufce, gospoda župana Tomaža Novaka in dr. Videlo se je, da, kakor čislajo farani gospoda župnika, tako tudi oni znajo povračati svojim dragim to priznanje, in da kot pravi dušni

v prvih časih vkrenilo zaradi oskrbovanja revnih; po potrebi časa ali kraja sledile so še nove vredbe; a novega se odsihmal ni vkrenilo ničesa in še sedaj veljajo tiste naredbe, ktere so ustanovili očetje tiste dobe. Proti koncu šestega stoletja so bili po vsi cerkvi, kjer je bil škofov sedež, bolnišnice, ubožne hiše, hiralnice, tudi zavodi za slepe, mutaste nahajamo že v tistem času, v dobi cerkvenih očakov.

Vsi ti zavodi so bili pod škofovim nadzorstvom, ki je imenoval za prednika tem zavodom duhovnika, ki je moral za zavod skrbeti, a mu je moral tudi o upravi odgovor dati. Bolnikom so stregle največ diakonise in vdove, ktere je cerkev podpirala. Bolnišnice so navadno njih ustanovniki izdrževali, ker so jim zemljišča volili.

Ako je kaj primanjkovalo, je to nadomestil škof iz cerkvenega premoženja. Poleg teh zavodov gre pa o tej dobi omeniti tudi samostanov, kjer so dejansko izvrševali dvojno poglobitno kršćansko načelo; menihi so pridno delali ter dajali vse, kar so pridobili z ročnim delom ubogim, bolnim in tujim. Napravljali so tudi lekarne in šole; podučevali so po šolah in tako skrbeli ne le za telesni, marveč tudi za dušni blagor revnih in potrebnih.

(Dalje prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 23. avgusta.

Notranje dežele.

Lienbacherja bodo menda desničarji pod kap posadili, če se bodo le količkaj ozirali na uvodni članek Praške „Politike“, ktera jim tega vetrnjaka prav toplo na srce poklada. Lienbacher je politični nesramnež brez primere. Celih pet let, odkar se je desničarjem pridružil, prizadeval si je vestno, kako bi železni obroč raznesel in to s silo od znotraj na zunan vplivajočo. Če se vprašamo, zakaj je mož tako postopal, pač nimamo drugega odgovora, kakor: nenasitena častihlepnost in pa strastno sovraštvo do Slovanov na desni državnega zbora sedečih. Kdor ga je v tem njegovem položaju vseh pet let natančno opazoval, moral se je prepričati, da je Lienbacher strastno porabil vsako le količkaj ugodno priliko, kjer se je dalo desničarjem pred opozicijo kako gorko založiti. Nekaj časa sta mu sledila tudi princa Lichtenstein, dokler ga nista do dobrega spoznala, vsled česar se je Lienbacherju umestno zdelo tudi temu klubu hrbet obrniti; kajti lojalnost Lichtensteinov do desnice in Hohenwarta je bila vendar-le še vedno večja, kakor pa slepa pokorščina do Lienbacherja. Odkar jima je Lienbacher hrbet obrnil, vidoč, da ne bo nič, postal je tudi proti njunemu klubu, ki je klub nemško-konservativni, tako strupen, kakor je bil do sedaj proti Hohenwartu. Iz vsega tega desničarjem ne ostaja prav nič drugega, kakor Lienbacherja prav pošteno pod kap posaditi. Pri tem poslu morajo pa nemško-konservativci prvi gosli v roke vzeti, da mu bodo oni prvi zagodili „srečen pot, pa nikari več ne hodite nazaj!“ Nje je najhuje razžalil, ker je jel po lastnem zdravem mesu z nožem riti.

Vojni budget za leto 1887, ki se ravnokar na Dunaji sostavlja, bode nekaj večji memo sedanjega. Svota, o kateri sedaj trdijo, da jo bodo več zahtevali, menda ne znaša več, kakor le kakih 100.000 gold. Ljudje, ki so bolj podučeni ali saj

pastir, se vdeležé radi poštenih veselí, da so med svojimi tudi veseli, ko se veselí ti, in jih tolažijo, kadar so v nadlogah.

Gotovo bode ostal prelepi dan v veselem spominu očetu Golčajskemu, kakor tudi vsim gostom, kateri so bili navzoči, da še enkrat razveselí starega moža v pozni jeseni njegovega življenja.

Pri tej priliki naj omenim, da prihodnje leto praznujejo vse cerkve Radomelske doline svojo prvo stoletnico. Leta 1787 so se namreč ločile od Krašnje župnije, kamor so bile prej podružnice ter postale samostalne lokalne kaplanije (sedaj župnije).

Radomelska dolina je bila že v starodavnem zgodovinskem času važna kot prehod čez trojanske soteske iz Italijo v Norikum, in do pozidanja železne proge za Savo bila je glavna državna cesta med Dunajem in Trstom. Zato bi bilo posebnega priporočila vredno, da bi župnije cele Radomelske doline: Krašnja, Brdo, Zlato polje, Črešnice in Št. Ozbald pridružile se čast. gosp. župniku Blagovškemu ter bi v skupni knjigi izdali stoletno zgodovino imenovanih župnij. Jako krasen spominek bi postavili čč. gg. župniki sami sebi in svojim faranom.

hočejo biti, pa hočejo vedeti, da bo ta svota v okroglem številu bližje 2.160.000 gold., kakor pa zgoraj navedene številki. Podprl jo bo pa vojni minister tako-le: Letos enkrat smo že pisali, da misli vojni minister štabnim častnikom zlasti majorjem njihov položaj na ta način zboljšati, da bo veliko večino tistih povišal za podpolkovnike, število majorjev samo na sebi pa zdatno znižal. Tako bo polkovnikov pri peš-armadi (pehota, lovci, pionirji, železniški in brzojavni polk) v bodoče za 35, podpolkovnikov za 93 več kakor sedaj, majorjev pa 128 manj. To se bo nekako med seboj poravnalo, če tudi bo treba nekaj državne podpore zraven. Dalje misli vojni minister napraviti novo postajo za remonte (vojaške nove konje) in konečno pa pravi, da bi bilo jako želeti, če bi se vojakom tudi kaj gorkega za večerjo dalo. To je pa v resnici pametna misel, ktero bo vsakdo radostno pozdravil, kdor sploh na večerjo kaj drži. To se vé, da taista večerja ne bo kdo vé, kako gosposka, temveč se bo bolj kmetškega reda držala, kar bo našim Janezom tudi dobro ugajalo, ker so kaj takega že od mladih nog vajeni. Prežganka in pa krompir nikakor nista kdo vé kako draga, priprost vojak bo pa vendar-le zadovoljen z njima, samo da bo nekaj gorkega v želodec dobil. Denarja se bo v ta namen za moža menda po 2 kr. na dan določilo. Res ni veliko, pa za ta denar se vendar okusna kmetška večerja napravi pri tolikošnjem številu mož, kakor jih je v celi kompaniji. Te večerje bodo pa deležni postali poleg stalne armade tudi aktivni brambovci, rezervisti pri vajah in sploh vsak, kdor bo v aktivni vojni službi in se ne prišteva k častniškemu stanu. Tako je Avstrija vendar druge države došla, po katerih imajo vojaki že zdavnej po trikrat na dan gorko jed.

Vnanje države.

Na Nemškem so tudi že jeli verjeti, ali vsaj delajo se tako, kakor da bi verjeli, da v Avstriji *Taaffe Nemce zatira!* „Köln. Ztg.“ prinesla je nedavno uvodni članek, ki se bolj obširno peča s Taaffejem in Tiszo in pravi, da tako dolgo že ni z lepo kak minister v kabinetu ostal, kakor sta sedanja načelnika Taaffe in Tisza. Oba se poznata že od daleč po svojem zatiranju Nemcev!! Nobena postava jima ni preslaba, samo če je zadosti dobra, da Nemce privija. Če pa postav ni ravno ugodnih pri rokah, so pa tudi druga sredstva dobra, ki so dostikrat jako dvomljive vrednosti, da se Nemcem palci privijajo. Dotičnemu vredniku, ki je tisti članek skrpal, se morajo izvestno možgani kisati, ali pa Avstrije niti toliko ne pozná, kakor dežele tam v Afriki, sicer bi ne bil take bedarije zapisal! Kje vendar je Taaffe le še jeden sam korak storil, ki bi cikal na zatiranje nemštva; pač pa skoraj vse, ki ovirajo pošten razvoj slovanstva v tistem okvirji, v katerem Nemci vedno kričé, da so zatirani. Sploh naj pa Nemci, osobito Prusi, ki v tem oziru sami v stekleni hiši prebivajo, nikari ne mečejo kamnja na nas. Kdo je le huji zatiralec druge narodnosti v državi, kakor ravno Prusija sama! Toraj le lepo pometajte pred svojim pragom. Sicer pa tukaj veljá: Kakor zvižac sam, tako misli o drugih.

„Courier de Bruxelles“, *belgijski* ministerski list pravi, da je sramota za glavno mesto dežele in spričevalo uboštva za liberalno mestno vladó, da so prvokrat v šestdesetih letih godili se taki izgredi in sicer pod varstvom redarstva. Dasiravno izgrednikov ni bilo toliko, kolikor so se jih bali, vendar jih je bilo dosti, da so liberalni meščani lahko spoznali, kdo bi bil njih gospod, ko bi sturmoglavili konservativno vladó. Odkar je liberalizem začel gospodariti, prizadeval si je ljudem vero jemati, ter je podkopal pri njem podlago vse veljave. Sedaj pa žanje, kar je sejá. Otroci, ktere si je izredil, uničujejo svoje očete. Kar pa se tiče vnanjega obnašanja socijalistov, prizna ta list, da so se ti veliko dostojniše obnašali, kakor sicer liberalci, kedar so se hotli skazovati. Kar se tiče občne pravice za glasovanje, pravi ta list, da bi občna pravica glasovanja res zdatno premenila politično stanje delavcev, ker volitvena pravica naravno vpliva na izraževanje javne oblasti. A naša dolžnost je delavcem dopovedati, da se njihov gospodarstveni koristi ne ravnajo po tem, kako izvršujejo volilno pravico. Naj jenjajo delavci zamenjavati svojo najnujnejšo korist z malenkostnimi spletkami. Od meščanstva (Bourgeoisie), ki je morebiti nekaj samopridno, pa vendar pristopno blagim nagibom, naj zahtevajo, da z njimi skupaj dela, da se položaj delavcev uravna in gmotno zboljša. Naj delajo in se trudijo stanovitno, a mirno in spoštuje pravice drugih za popolno soglasje med delom in kapitalom. Temu bi mi imeli pristaviti, da je dolžnost vlade, zboljšati ljudem njih osodo; pravo in pravica naj povsod velja. Delavcu naj bode mogoče, postavno povedati kaj želi; politična modrost pa veleva, opravičenim zahtevam vstreči. Naš čas je drugačen postal, kakor je bil; minul je čas omikanega despotizma, minul pa bode tudi čas gospodarstva omikanega meščanstva, ki skrbi le za se, a za druge le toliko, kolikor ga sila prižene.

Dné 21. t. m. imeli so v Chicagi, velikem mestu severoamerikanskih združenih držav ondi živeči *Irci svoj veliki shod*, ktereja se je tudi mnogo britanskih Ircov vdeležilo. Med amerikkanskimi in britanskimi Irci je pa velik razloček. Poslednji so se sprijaznili s Parnelovim predlogom, da si bodo skušali po mirnem potu do svojih pravic pomagati. Amerikkanski Irci pa o tem nečejo prav nič vedeti. Bri-

tanski Irec Miha Davitt vstopil se je omenjenega dne v Chicagi na oder in je jel govoriti, da bi se spodobilo, ko bi Irci misel na osveto opustili in se po mirnem potu skušali polastiti svojih pravic. Jój, kako ga je pobijal amerikkanski Irec Fineby. Le ta je rekel, da to vse skupaj ni nič. Po mirnem potu se Ircem pri sebičnih Angležih ni ničesar nadjati in gledé na to bodo Amerikkanci s svojo krvijo prav tako malo štedili, kakor s svojim premoženjem. On prosi Boga, da bi jim kmalo dal dan, na katerim jim bo mogoče svoj pogum in svojo navdušenost pokazati. Po mirnem potu se dá sleer marsikaj doseči, toda pri Angležih nič; če bi mu bilo dano, Angleže noč in dan mučiti, bi mu bilo še najbolj všeč. — S takimi nazori bodo težko kaj drugega dosegli, kakor krvave buče.

Izvirni dopisi.

Od Št. Jerneja, 18. avgusta. (Raznoterosti.)

Ako stojiš, dragi čitatelj, vrh Gorjancev, odpré se Ti krasen razgled po največji dolenski ravnini od Bele Cerkve doli do srebro-pene, bistre Save. Na prisojnih brdih in holmih, sredi zelenih vinskih goríc blišče se v daljavi bele cerkvice in vinogradniški hrami. Ob vzhodni obrabčeni Gorjancev se Ti razgrinja ravno polje, ki se na vzhodu spaja z meglenim obzorjem. Po razorani ravnini se vije tiha Krka in valí zelene valove v sestro ji Savo. Proti severu kviško kipé sivi planinski vrhovi. — Stojéč tu gori na strmi skali gorjanske goré človek pozabi vsakdanjih skrbi, láhen vetrič obraz mu hladi, srcé se taja v nadzemski radosti, in nehoté vsklikne:

„Na goro, na goro, na strme vrhé,
Tje klíče in miče, in vabi srcé;
Na gori evetlice najzlaše evetó,
In ptice prelube najslajše pojó.
Nad mano na gori je svobodni dom,
Iskal ga in najdel bliz' neba le bom.
Na gori pod mano oblaki visé,
Nad mano višave bliščijo vedré!
Na svobodni gori ni zemskih nadlog,
Nad mano, pod mano, krog mene je Bog!“

Davno že si je tukaj postavil slovenski rod cerkvico sv. Nikolaja. Že pred desetletji pa je očrnelo in polagoma razpadlo njeno zidovje, vtihnil je zvonček, ki je klical k molitvi, ponehala je sv. daritev. A tukajšnje prebivalstvo je imelo posebno zaupanje do sv. Nikolaja, kot pomočnika proti toči, povodnji in slabi letini. Lotilo se je toraj pred nekimi leti težavnega dela, da s prostovoljnimi doneski na istem mestu zopet postavijo novo cerkvico. Stoji že novo zidovje, a manjka še zvonika in vse potrebne notranje oprave. Ker se je že nad tisoč denarja zazidalo v cerkev, bilo bi skoraj smešno prepustiti lično zgradbo pticam in lesicam kot pribežališče in zavetje. Delo je bilo namreč zadnja leta zaspalo, ker se je izpraznila „matica“. Letos so se možje zopet lotili dela ter hočejo skončati, kar so pričeli.

Da imajo ljudje v resnici posebno zaupanje do sv. Nikolaja, kaže tudi to, da je šla 29. julija iz Št. Jerneja procesija tri ure hodá na vrh Gorjancev. Nesli so v sprevodu božje razpelo, ktero so postavili ob potu v sosednji Žumberk. Zbralo se je góri ljudi blizo do 400.

Od 7. do 12. avgusta smo tukaj imeli lepo slovesnost. Veleč. gosp. župnik Vovk dal je svojim župljanom ugodno priliko, da se skupno vdeležé odpustkov sv. leta. V ta namen naprosil je tri č. g. oo. frančiškane iz Novega mesta, č. g. župnika iz Belecerkve in Novomeškega č. g. vikarja, da so prišli 7., oziroma 8. avgusta izpovedovat. Vsak dan, izvzemši prvi in zadnji, bila sta po dva govora, primerna slovesnosti. Zadnji je vrlo govoril pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom č. g. Plevanič, župnik iz Soteske. Posebno so to slovesnost povzdignili milostljivi in velezasluženi gosp. prošt Peter Urh iz Novega mesta, ki so zadnji dan blagovolili z asistenco darovati peto sv. mašo. Sv. zakramente je prejelo okoli 2800 vernih.

Vsem imenovanim gospodom, osobito veleč. g. proštu v imenu župljanov srčna hvala!

Od nekod pri Idriji, 20. avgusta. (Wolfova spominska plošča. — Birmovanje v soseščini na Goriškem.) Vrli Idričani nameravajo spominsko ploščo v rojstno hišo ranjcega Ljubljanskega knezo-škofa Antona Alojzija Wolfa vzdati. Nekteri mislijo, da bi se mu v župnijski cerkvi spodobi dostojen spominek. Kaj je bil ranjki vladika nam Slovencem, posebno Kranjcem in v prvi vrsti rojakom Idričanom, nam je znano, zato

je gotovo spodobno, da se nameravana slovesnost prav sijajno obhaja in da se prej vsestransko dobro prevdari.

Pred štirimi leti obhajali smo stoletnico rojstva našega mecena. Že takrat bi se bila taka slovesnost spodobila, a ker so to ovirale razne okoliščine, naj se zdaj obhaja toliko slovesneje. Ako Idrijčani pomislijo, da jim je pokojni njih rojak volil 8000 gl. (reci osem tisoč goldinarjev) za njih reveže in še posebej 500 gl. v takojno razdelitev po smrti in da je zapustil župnijski cerkvi dragoceni kelih, lepo mašno obleko in 1000 gl. za cerkveno opravo, morajo spoznati, da že hvaležnost tirja od njih, da se ga spodobno spominjajo. Da bodo to tudi storili, ne dvomimo.

Od 25. julija do 13. avgusta je mil. gosp. knezo-nadškof Goriški v Tominski in Cerkljanski (Cerkno) dekaniji delil zakrament sv. birme. Ob enem je imel tudi kanonično vizitacijo in o tej priliki celó podružnice večinoma pregledal. Kjer birmuje, imajo po dve pridigi. Prvo ima dotični cerkveni predstojnik, drugo prevzvišeni vladika sam. Otroke izprašuje navadno dolgo časa. Ljuba nam je posebno njegova čista slovenščina, čez vse pa prijaznost in priljudnost. Sprejemali so milostljivega gosp. knezo-škofa po tamošnjih razmerah prav častno.

Cette, 18. avgusta. Včeraj, v torek popoldne je došla v Lurd velikanska procesija iz Angerske škofije s svojim vladiko gosp. Freppelnom. Ob 1/2 8. uri smo imeli pred votlino zadnjo svečanost; molili sv. rožnji venec, za vse domače, bolnike itd. potem je v našem imenu od ljube matere Marije slovó jemal načelnik našega zbora g. Zhokke. Nisi ga videl očesa, katero bi ne bilo vtopljeno v britke solze. — Potem smo obhajali avstrijski in francoski romarji skupaj procesijo s prižganimi svečami: toda Avstrijci le do polovice poti; kajti mudilo se je že nam na železnico. Na kolodvoru je vladala silna gnječa, preden se v 14 vagonov (!) spravi 584 ljudi. Omeniti namreč moram, da vodstvo železnice: Midi (od Cete do Lurda) ni bilo prijazno avstrijskim romarjem, ter nas je stlačilo v vozove, skoraj kakor so stlačeni na barkah — sužnji. Ob 11. uri zvečer odrinemo iz Lurda; v Tuluzu smo danes zajutrkovali, v Narboni kosili ter pili — ravno ob 1/2 1. uri popoldne na zdravje Njegovega Veličanstva, ki obhaja danes svoj rojstni dan in zapeli avstrijsko himno. Jutri ob 1/2 10. uri popoldne pridemo v Paray le mondal.

Domače novice.

(Letošnje duhovne vaje), ki bodo trajale od 30. avgusta popoldne do 3. septembra jutraj, vodil bode slavoznani jezuit P. Hugo Hurter, profesor dogmatike na vseučilišču in Inomostu. Kdor bi še želel se jih vdeležiti, naj se oglasi nemudoma pri svojem dekanijskem uradu.

(Govorica) nastala je včeraj v Ljubljani, da je gospá Mondheimova kolero dobila. Koliko je na tem resnice, ne vemo; prav tako nam ni znano, koliko je resničnega na pripovedovanji, da je kolera napadla pred včeranjem nekega vojaka rezervista, ki je semkaj prišel k vojaškim vajam.

(Spremembe v štajarsko-koroško-kranjski kapucinski provinci.) Iz Gorice: P. Lambert v Celovec, Fr. Pacifik v Celje. — Iz Celja: P. Jakob v Krško za vikarja, Fr. Pavel v Celovec. — Iz Wolfsberga: P. Adalbert v Hartberg za vikarja. — Iz Lipnice: P. Theophil v Celovec za vikarja; P. Ferdinand postane gvardijan in P. Viljelm vikar; P. Kristof gre v Irdning. — Iz Krškega: P. Otokar v Celje za vikarja. — Iz Murau-a: P. Egid v Knittelfeld; P. Severin postane vikar. — Iz Celovca: P. Matevž v Schwanberg, P. Kapistran v Schwanberg; Fr. Moric v Knittelfeld, Fr. Bernard v Knittelfeld. — Iz Hartberga: P. Rihard v Irdning za vikarja, P. Joahim v Wolfsberg za vikarja. — Iz Knittelfelda: P. Erhard v Murau, Fr. Prosper v sv. Križ, Fr. Kasian v Wolfsberg. — Iz Schwanberga: P. Pet. Regalat v Lipnice, Pater Kajetan v Celovec, Fr. Leonhard v Celovec, Fr. Hilarijon v sv. Križ. — Iz Irdninga: P. Fulgenc v Hartberg za gvardijana, Pater Natanael postane gvardijan.

(V prijateljskem pismu iz Lurda) se nam sledeče poroča: Od sobote večer 14. avgusta sem v Lurdu. Tih je krasno, nebeško, se vé, da pri votlini,

kjer se je Mati božja prikazala. Včeraj večer bilo je vse mesto razsvitljeno, mi Avstrijci pa smo imeli s svečami v rokah slovesno procesijo iz votline po nalašč za to prirejenih potih zopet v njo nazaj. Petje in molitev — nepopisljivo! Danes popoldne bila je česka in slovenska pridiga (č. g. Kosar) pri votlini. Tudi neke Štajarke so pele slovensko. Danes popoldne slovesno darovanje našega avstrijskega prapora Matere božje. Dva škofa in drugi prelati bodo zraven. — Pač blagor romarjem na tako lepi, prelepi božji poti milostne Matere božje! Ne bode jim žal za svojih 200 do 300 gold., ki jih bodo potrosili kot potne in druge stroške. Dokler bodo živeli, se bodo prelepih dni v Lurdu spominjali in kako so se težko ondi od svoje preljube Gospe in posvečenega kraja poslovili. Kdor je že kterikrat bil na kaki sloveči božji poti Matere božje, vé povedati, kako se je težko od ondi ločil. Ko so bili pred nekaj leti naš rojak visokočastiti gosp. Mrak, bivši škof v Ameriki, za nekaj časa v svojo domačijo prišli, šli so na božjo pot na Sveto Goro pri Gorici — pa mesto se še tisti dan nazaj v Gorico podati, ostali so še ondi tri dni, „nisem se mogel od ondi ločiti“, tako so rekli — to sem slišal pripovedovati od ondotnih častitih gospodov. Kako težka je taka ločitev, vé pisavec tudi iz lastne skušnje iz božje poti na Sveto Goro — kakošna je morala še le biti ova iz Lurda! Upati in želeči je, da bo gotovo kdo popisal to romanje bolj natančno Materi božji na čast nam pa v veselje in poduk.

(Lepo gnjezdo kolere) se napravlja konec kolodvorskih ulic za gostilno „pri južnem kolodvoru“. V tistem kotu je toliko nesnage, da je groza! Že oddaleč človeka toliko neprijetno durne v nos, da kolikor moč naglo hiti mimo; a kaj še le uboge oči! Onesnaženi prostor je lastnina južne železnice, ta ima toraj nalog kót čistiti; a tega ne stori. Zidovje gostilne je od same nesnage tako premočeno, da v sobah postelje plesnujejo. Nekoliko časa je čedila ta prostor posestnica hôtela, a vedno tega vendar ni primorana oskrbovati. Tu naj se sl. mestni magistrat pobrine in to naj odstrani. Kaj si morajo le tuji, k nam prišedši misliti o snažnosti naše bele Ljubljane!

(Tamburaši) igrali so 18. in 19. t. m. tudi v Postojni in se ne morejo zadosti pohvaliti, kako lepo da so jih Postojnčani sprejeli. Tudi na Štajarskem bi bili radi igrali, pa jim vlada v Gradcu ni hotela dati dovoljenja. Morda se je zbala kolere?

(Z Dobrne) 22. avgusta se nam piše: Ti nesrečni škratec, ti! kako si zmedel številko v mojem dopisu, ki ga je prinesel danes došli „Slovenec“ sobotni! V rokopisu je črno na belem stalo, da smo pri tomboli v prid šolski mladeži skupili 129 gl. 50 kr., a tiskano je samo „12 gl.“ Z tem zneskom bi nam pač ne kazalo ponašati se. Da bode več vrstic, naj ob enem še povem, da med topličarji biva nemalo podanikov krone sv. Štefana, ktereга praznik so slavili predvčeraj. Vsled tega je bila ob deveti uri služba božja v farni cerkvi. Razumeva se samo ob sebi, da so se vdeležili tudi drugi, ker bi sicer ne mogli biti zasedeni skoro vsi prostori, kakor se je to v resnici godilo.

(Dvesto goldinarjev) podaril je presvitli cesar občini Velika Dolina za šolske namene.

(C. kr. tukajšnje brambovce) pregledaval je v petek in soboto njihov brigadir iz Gradea in jih je javno pohvalil. Posebno mu je bilo všeč njihovo moško obnašanje.

(Orli v Kokriški dolini.) „Laib. Ztg.“ sporoča se iz Kokriške doline, da so letos meseca junija ondi Fuchsovi lovci orlovo gnjezdo zapazili. Vreme je bilo tolikanj neugodno, da so škodljivim roparjem še le meseca julija do živega mogli. Štirje so bili, dva mlada namreč in dva stara in vse štiri so končali. Najprvi sta padla smrtno zadeta stari orel, čegar purutna širjava 2-15 metrov meri in pa eden mladičev, ko je stari k gnjezdu priletel z mlado lesico. Mladičev eden se je namreč staremu nasproti pognal za živežem, stari orel se hoče ravno na rob gnjezda spustiti, ko spodaj puška počí in oba se zvrneta mrtva; stari na tla, mladič v gnjezdo, kjer ga je takoj brat njegov do kosti obral. Čez nekaj časa posrečilo se je lovcem tudi orlico in drugega mladiča vbiti. V gnjezdu, kamor so s smrtno nevarnostjo in nepopisljivo težavo, ter s pomočjo več ljudi prišli, našli so kosti mladih zajcev, lesic, raznih ptičev in celó ostanke starega jazbeca.

Narodno gospodarstvo.

Program

o delitvi prêmij v denarji in priznanskih diplom za kobile in žrebice, ktera se bodo vršila na Kranjskem leta 1886.

Na Kranjskem se bode za leto 1886 vršila delitev državnih prêmij v srebrnih goldinarjih in srebrnih svetinjah, kakor tudi delitev priznanskih diplom: a) za kobile z žrebetom, b) za mlade, t. j. 3- do 4letne kobile, c) 1- in 2letne žrebice v naslednjih petih konkurznih postajah, ki so imenovane spodaj:

V Radovljici za politični okraj: Radovljica dné 1. septembra 1886.

V Kranji za politična okraja: Kranj in Kamnik dné 2. septembra 1886.

V Ribnici za politični okraj: Kočevje dné 4. septembra 1886.

Na Vrhniki za politične okraje: Litija, Ljubljanska okolica, Logatec, Postojna in mesto Ljubljana dné 6. septembra 1886.

V Št. Jarneji za politične okraje: Krško, Rudolfovo in Črnomelj dné 9. septembra 1886.

V vsaki konkurzni postaji se začne delitev prêmij imenovane dni ob 9. uri popoldne.

Za delitev prêmij veljajo sledeče vredbe, vravnane po pravilih, v tem oziru veljavnih, s privolitvijo c. kr. ministerstva za poljedelstvo z ozirom na posebne razmere te dežele.

I. Splošne vredbe.

1. Delitev prêmij se bode vršila v vsaki konkurzni postaji po posebni premijski komisiji pod vodstvom predstojnika dotičnega političnega okrajnega oblastva kot predsednika; ta komisija je sestavljena iz jednega poslanca državnega žrebčarstva, potem iz dveh poslancev odseka za konjerejo c. kr. kmetijske družbe, konečno iz c. kr. deželnega živinskega zdravnika ali iz živinskega žrebčarskega zdravnika, eventualno iz dotičnega okrajnega živinskega zdravnika.

2. Kot prêmije se bodo delili srebrni goldinarji in srebrne svetinje (medalje).

Ako bi se kdo odpovedal gori imenovanim premijam, podelé se mu namesto teh premij priznanske diplome z imenom konjerejca, s kratkim popisom prêmiranega konja in z opazko, da se je prêmiji odpovedal.

3. Prêmije se izročajo konjerejcu prêmirane živine precej od prêmijske komisije proti prejemu potrdilu.

II. Posebna določila.

A. Za kobile z žrebetom, B. za mlade kobile, C. za žrebice.

1. V Kranji in v Radovljici smejo za prêmijo prositi samo kobile z žrebetom, mlade kobile in žrebice noriškega plemena; v drugih postajah ni zaradi plemena nobene omejitve.

ad A. 2. Za prêmijo smejo prositi kobile z žrebetom samo od svojega spolnjenega četrtega leta više, brez omejitve, na kako najvišjo starost, in sicer dokler so zdrave, dobro rejene, imajo na sebi lastnosti dobrih plemenskih kobil, in imajo s seboj lepo žrebe, ki še sesa ali je že odstavljen. Pri sicer jednaki kakovnosti pa imajo mlajše kobile prednost pred starejšimi.

3. Prêmija se sme kobilam z žrebetom le takrat prisoditi: a) ako je žrebe od cesarskega ali dopuščenega privatnega žrebca in se to dokaže z zakonito (legalno) pripustnico, b) ako se prinese od župana narejeno in od pristojnega političnega okrajnega oblastva potrjeno spričevalo, ter se s tem dokaže, da je bila kobila pripeljana z žrebetom, že predno je storila žrebe, last tega gospodarja, ki prosi prêmije.

4. Zaradi tega, da je ktera kobila z žrebetom že v prejšnjih letih prejela jedno ali več prêmij, ona ni izključena, da bi odslej več ne smela dobiti prêmije.

ad B. 5. Za prêmijo smejo prositi mlade, t. j. 3 in 4 leta stare kobile, ter smejo le tedaj prêmijo dobiti: a) če so ubrejene od cesarskega ali dopuščenega privatnega žrebca in se to dokaže z zakonito (legalno) pripustnico, b) če je kobila najmanj jedno leto že v posesti tistega, ki za prêmijo prosi, in če se to dokaže po spričevalu župana, ktero je potrjeno od pristojnega političnega okrajnega oblastva.

6. Mlade kobile, ktere so kakor take jedenkrat premijo dobile, smejo prihodnjič premijo dobiti samo kot kobile z žrebetom, če imajo lepo žrebe, ktero še sesa ali je že odstavljen.

ad C. 7. Za premijo smejo prositi lepe žrebice po spolnjenem prvem in drugem letu, če so dobro rejene in če po rasti svojega trupla obetajo, da se zanaprej dobro razvijó in izredé.

8. Do premij imajo posestniki takih žrebic le takrat pravico, če z zakonito pripustnico dokažejo, da so te žrebice od cesarskega ali dopuščenege privatnega žrebca, in če se to dokaže po spričevalu, od župana narejenem in od pristojnega politiškega okrajnega oblastva potrjenem, da so jih posestniki sami izredili.

ad. A., B. in C. 9. Kobilam z žrebetom, mladim kobilam in žrebicam, ki smejo za premije prositi, delili se bodo v vsaki konkurzni postaji od premijske komisije:

a) kobilam z žrebetom, ki še sesa, jedno darilo po 40 gold., jedno darilo po 25 gold., v Kranji in v Radovljici jedno darilo, v ostalih konkurznih postajah po 2 darila po 20 gold. in naposled po vseh postajah po jedno darilo po 15 gold. in 2 srebrni svetinji.

b) mladim kobilam jedno darilo po 30 gold., jedno darilo po 20 gold., jedno darilo po 15 gold. potem 2 srebrni svetinji.

c) mladim kobilam v Št. Jarneji štiri darila po 10 gold. in 2 srebrni svetinji, v vseh drugih postajah pa po tri darila v znesku 10 gold. in dve srebrni svetinji.

Skupaj 1045 gold. in 30 sebrnih svetinj.

Konečna opazka. Posestniki triletnih za pleme sposobnih žrebcev se pozivajo, naj jih o pri- liki premiranja pripeljejo pred komisijo v ta namen, da se popišejo, ker bi se utegnili pozneje kupiti.

Premijska komisija ima tudi pravico visokemu c. k. ministerstvu za poljedelstvo nasvetovati dopu- ščene privatne žrebce za podporo.

Vsak, kteremu se je za izrejenega konja priso- dila premija, mora podpisati reverz, v kterem se zaveže, da tega konja po delitvi premij obdrži še jedno leto, in da povrne prejeto premijo v denarjih brez vsakega ugovora, če bi ne ostal pri tem mož- beseda.

Od c. k. deželne vlade za Kranjsko.

V Ljubljani, dné 1. junija 1886.

C. kr. deželni predsednik:
Baron Winkler s. r.

Telegrami.

Pragarsko, 22. avgusta. Mnogobrojno je bil obiskan volilni shod v Ptui. Navdušeno in jednoglasno bila je sprejeta kandidatura kanonika Gregorca. Gosp. Miha Vošnjak je ginljivo poročal o zadnjih dogodkih r. g. Raiča na Dunaji.

Bukarešt, 22. avgusta. Kneza Aleksandra Bolgarskega so včeraj odstavili. Vlado so prevzeli Kararelov, Zankov in še nekteri drugi. Kneza so v Vidinu odgnali na parnik in so ga odpeljali v Turn-Severin.

Carigrad, 22. avgusta. Kakor se iz Sofije sporoča ustanovila sta Zankov in Kararelov v knežji odsočnosti za- časno vlado. Kneza so pa v Vidinu pri pregledu vojakov prijeli in so mu naznanili, da je odstavljen.

Dunaj, 23. avgusta. „Berliner Post“ pravi, da je dogodek v Sofiji znamenje miru. Angleška je namreč nameravala Bolgarsko med Avstrijo in Rusijo potisniti, češ, náta, sedaj se pa le putita za njo; na ta način mislili so Angleži balkansko vprašanje rešiti le po avstro-ruskem dvoboju, ne da bi se bilo njim samim treba kaj vmes mešati. Vse to je sedaj vničeno. Sporazumljenje treh cesarjev se bolj čuti, nego kedaj poprej. „Köln. Ztg.“ piše v enakem smislu. Angleški listi vsi več ali manj hudo pišejo proti Rusiji.

Bukarešt, 23. avgusta. Proklamacija nove začasne vlade v Sofiji priznava, da je knez na bojnem polji Bolgarom neizrečeno veliko storil. Premalo pa se je oziral na politično Bolgarijo kot slovansko deželo in na njeno dobro razmerje proti Rusiji, zaradi česar so ga morali odstaviti. Sedaj ga imajo v Lompalanki zaprtega in ga mislijo čez mejo potisniti.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celsiusu		
21.	7. u. zjut.	735-69	+18-6	sl. svzh.	oblačno	21-20
	2. u. pop.	735-16	+21-4	sl. vzhl.	oblačno	
	9. u. zveč.	735-16	+18-4	sl. zap.	oblačno	dež
22.	7. u. zjut.	735-74	+16-8	sl. zap.	dež	18-70
	2. u. pop.	735-92	+21-8	brez. v.	oblačno	
	9. u. zveč.	735-94	+17-0	sl. zap.	del. jasno	dež

V soboto čez dan oblačno in soparno; popoldne nekaj dežja. Srednja temperatura 19-3° C., za 0-8° nad normalom. V nedeljo zjutraj dež potem pa solnce. Popoldne dež, zvečer jasno. Srednja temperatura 18-5° C., za 0-1° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

23. avgusta

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	85 gl. 25 kr.
Sreberna 5% " 100 " (s 16% davka)	86 " "
4% avstr. zlata renta. davka prosa	120 " 90 "
Papirna renta. davka prosa	102 " 10 "
Akcije avstr.-ogerske banke	865 " "
Kreditne akcije	280 " "
London	126 " 10 "
Srebro	— " "
Francoski napoleond.	10 " 00 1/2 "
Ces. cekini	5 " 83 "
Nemške marke	61 " 75 "

Na prodaj je

(5)

70 veder dobrega vina,

belega in črnega, lasten pridelek 1885, prav poštenega Dolenjca iz Tržke gore pri Krškem. Več o tem se pové Janez Bob v Kostanjevici na Kranjskem.

Poštné zveze.

Odhod iz Ljubljane.

V Novomestu vsak dan ob 6 zjutraj, sprejema blago in popotnike. Prostora je za pet ljudi.

V Lukovco preko Domžal vsak dan ob 7 zjutraj.

V Kočevje preko Velikih Laščé vsak dan ob 1/2 7 zjutraj.

V Kamnik vsak dan ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

V Polhov Gradec in na Dobrovo vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 2 pozimi.

Na Ig ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

Prihod v Ljubljano.

Iz Novega mesta vsak dan ob 2 popoldne.

Iz Lukovce vsak dan ob 5. uri 25 min. popoldne.

Iz Kočevja vsak dan ob 6. uri 20 min. popoldne.

Iz Iga vsak dan ob 8. uri 30 min. zjutraj.

Iz Kamnika vsak dan ob 9. uri 5 min. dopoldne.

Iz Polh. Gradca in Dobrove vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 9. uri 15 min. dopoldne.

Tuji.

20. avgusta.

Pri Matiču: Peter Contin, inženir, iz Rima. — Schantz, Küll, Schule in Gluck, trgovci, z Dunaja. — T. Oberwalder, tovarnar, iz Dunajskega Novega mesta. — Franc Bindlecher, posestnik, iz Maribora. — Gregor Herpeit, evang. župnik, iz Kolosa. — Göppinger, trgovec, iz Beljaka. — J. Rupnik, trgovec z zetom, iz Idrije. — J. Jonke, zasebnik, iz Pulja.

Pri Skonu: Peter Severin Gross in Edvard Nagl, misijonarja, iz Severne Amerike. — Löffler in Hopp, potovalca, z Dunaja.

Umrli so:

19. avgusta. Karol Presoli, c. k. uradni sluga, 66 let, Cesarja Jožefa trg št. 1, vsled raka v požiralniku.

20. avgusta. Liza Koblar, delavka, 60 let, Poljanska cesta št. 37, jetika. — Janecz Rekar, duhoven, 64 let, sv. Petra cesta št. 22, vsled raka. — Matija Terček, mestni stražnik, 43 let, Kolodvorske ulice št. 20, jetika.

17. avgusta. Janez Cugelj, gozdar, 53 let, vsled raka v požiralniku.

21. avgusta. Matija Kavka, gostac, 61 let, Haemiplegia.

V bolnišnici:

Brevir v najnovejši izdaji.

BREVIARIUM ROMANUM.

Editio typica S. Rituum Congregationis.

4 zvezki mala 8°.

Regensburg 1886.

Velja glđ. 14-88.

Oblika vezane knjige je 18 × 12 cm.

I. Vezan v ovčino z rudečo obrezo	gld. 23-56
II. " " z zlato obrezo	" 24-80
III. " v pravi šagrin z rudečo obrezo	" 27-28
IV. " " z zlato obrezo	" 28-52
V. " " " " " ter pozlače-	" 31-—
VI. Vezan v rusko juhtovino z zlato obrezo	" 37-20

Prav ta izdaja, s katero se gledé izvirnosti nobena druga ne more meriti, smatrati sme se za izvor vsim bodočim brevirjem, ter naj se po njej rešujejo vsakojaki dvomi gledé berila tega ali onega.

O vsebini tega brevirja izjavila se je kongregacija sv. obredov v posebnem dekretu s sledečimi besedami:

„Decretum approbationis“.

Praesens Breviarii Romani editio ad normam Rubricarum accuratissime redacta, uti typica habenda est, elque futurae editiones conformari debent. Ex Secretaria Sacrorum Rituum Congregationis hac die 12. septembris 1885.

L. S.

To je pač zadosti poročstva, da je ta novi in prekrasni brevir v vsakem oziru in v resnici vzorna izdaja. Pa tudi redakcija si je pri urejanju vse prizadela, da je priredila knjigo kolikor moč zložno in priročno tistemu, ki moli na njo. Citatov je tako malo, da skoraj vredno ni o njih govoriti. Druga, jako znamenita prijetna lastnost knjige so ji pridani nevezani listi, ki obsegajo: „Responsoria I, II. et III. nocturni, Commemorationes et Suffragia Sanctorum, Antiphonae et Versiculi, Psalmi ad Laudes, Magnificat, Benedictus, Venite exultemus et Te Deum.“ Razume se, da se je ozir jemal tudi na najnovejše praznike, Officia votiva in extenso itd. itd.

Naročila na to izdajo brevirja, ki so jo mnogi že zdavnej pričakovali, kakor na druge liturgične knjige: Missale, Horae etc. etc. sprejema

Katoliška Bukvarna v Ljubljani.

Ravnokar izšel je:

„Fromme's

Kalender für den kathol. Clerus

Oesterreich-Ungarns 1887

Redigirt von Egger.“

S podobo Nj. Svetosti Leona XIII.

Koledar velja v platno vezan 1 glđ. 50 kr., franko po pošti 1 glđ. 55 kr. ter se je po svoji trojni lastnosti kot cerkvena letna knjiga namreč, kot pomožna knjiga pri uradnih zadevah in kot ročna knjiga g. katehetom že sam po sebi tako priljubila, da ga ni treba posebej priporočati.

Cerkveno statistiko izdelal je zopet g. župnik Jos. Stefaner v Ettendorfu, ter so ga pri tem pridnem, točenem in natančnem delu podpirali jako veljavni gospodje. Zato lahko rečemo, da bo v tesnosti zepne knjige zadostoval celó najstrogejšim zahtevam. Koledar obsega tudi že zdavnej obljubljeni sostavek iz peresa Krensmünsterskega kanonika g. P. Wolfganga Dannerbauerja v Eberstallzelli: „Kurzer Leit-faden in Ehestreitigkeiten- und Ehescheidungs-Angelegenheiten“ z alfabetskim kazalom.

Naročila naj se pošiljajo podpisani bukvarni. Tudi prosimo one gg. naročnike, ki so prejeli do sedaj ta koledar iz Dunaja, da ga pri nas naročé.

Katoliška Bukvarna v Ljubljani.